

על
הפרשה
ועניני
דיומא

זהר הקדוש עם מתוק מדבש

תיקני דור חדש הלכך		
יום	וילנא	מתוק מדבש
ראשון	קלז ע"א	תקנר-תקנר
שני	קלז ע"ב	תקנר-תקסח
שלישי	קלז ע"א	תקסח-תקפ
רביעי	קלז ע"ב	תקפ-תקפס
חמישי	קלז ע"א	תקפס-תקצט
שישי	קלז ע"ב	תקצט-תר
שבת	קלז ע"א	תר-תר

לישמועתי שיעורי עמוד היומי
- ב"ש"קובאדיש -
03.617.11.40

עלון מס' 389 | חג השבועות - נשא תשפ"ו

י"ל בעזרש"ת ע"י
בית הזהר "מתוק מדבש" תר. 5315 ירושלים



לחג השבועות

מלאך לַמִּדְבָּר לְכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל אֶת כָּל הַתּוֹרָה כְּלָה

וְכָל הָעָם רֹאִים אֶת הַקּוֹלוֹת, וְאֵינּוֹן הוּא מְלַאכִּין, דְּכָל חַד הוּא אֲתַעְבִּיד קוֹל וּפְרַח בְּאוּרָא, וְכָל חַד מִיִּשְׂרָאֵל דִּהְוָה אָמַר נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמָע הוּא שְׂרִיא בְּפוּמִיָּה, וְהוּא אוֹלִיף לִיה אוּרִיתָא כְּלָה.

וּלְבַתֵּר מְלִיל עֲמַהוֹן מִן שְׁמִיא וְאַרְעָא, הָדָא הוּא דְכְּתִיב (דברים ד לו) מִן הַשָּׁמַיִם הַשְּׁמִיעָךְ אֶת קוֹלוֹ לְיִסְרָךְ, וְעַל הָאָרֶץ הָרָאָךְ אֶת אֲשׁוּ הַגְּדוּלָּה וְגוֹמֵר, בְּהַהוּא זְמַנָּא דְאָמְרוּ יִשְׂרָאֵל (שמות כד ו) נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמָע, מִיָּד (תהלים צו יא) "שְׁמַחוּ ה' שְׁמִים וְ"תִגַּל ה' אָרֶץ.

לְבַתֵּר הוּא מְמַלֵּל עֲמַהוֹן מֵאַרְבַּע סְטָרִין, וְהוּא מְסַתְּפִלִין לְגַבֵּי מְזֻרַח וְהוּא שְׁמַעִין יֵת קְלָא, וְלְגַבֵּי מַעְרָב וְדָרוֹם וְצָפוֹן הוּא שְׁמַעִין יֵת קְלָא, לְאַחֲזָאָה דְּמַכְּל אֲתֵר מְלִיל עֲמַהוֹן,

מתוק מדבש

מלאך לַמִּדְבָּר לְכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל אֶת כָּל הַתּוֹרָה כְּלָה

וְכָל הָעָם רֹאִים אֶת הַקּוֹלוֹת וּמִפְּרָשׁ וְאֵינּוֹן הוּא מְלַאכִּין וְאֵלּוּ הַקּוֹלוֹת הֵיוּ מְלַאכִּים, דְּכָל חַד הוּא אֲתַעְבִּיד קוֹל וּפְרַח בְּאוּרָא שְׂכָל מְלַאךְ נַעֲשֶׂה קוֹל וּפְרַח בְּאוּרָא וְלִכְּנָן הֵי אֲפֻשֵׁר לְרֹאשֵׁי (פי נתלבשו באויר העולם כעין המלאכים שגראו לאברהם אבינו בדמות אנשים), וְכָל חַד מִיִּשְׂרָאֵל דִּהְוָה אָמַר נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמָע, הוּא שְׂרִיא בְּפוּמִיָּה וְכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל שְׂאָמַר נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמָע בָּא מְלַאךְ וְשָׂרָה בְּפִיו (כעין מלאך המגיד שהיה מתגלה לרבנו הבית יוסף, כמבאר בספר מגיד מישורים, וכדומה), וְהוּא אוֹלִיף לִיה אוּרִיתָא כְּלָה וְהֵי מְלַמֵּד אוֹתוֹ אֶת כָּל הַתּוֹרָה כְּלָה (עין אור החיים הקדוש פקט פקט ו'טמ' ד יצ). (כ"מ ונל"ר וש"ע"ר)

וּלְבַתֵּר מְלִיל עֲמַהוֹן מִן שְׁמִיא וְאַרְעָא וְאַחֲרָא כִּי דְבַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עֲמָהּ מִן הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ, הָדָא הוּא דְכְּתִיב וְהוּא שְׂכַתוֹב מִן הַשָּׁמַיִם הַשְּׁמִיעָךְ אֶת קוֹלוֹ לְיִסְרָךְ, וְעַל הָאָרֶץ הָרָאָךְ אֶת אֲשׁוּ הַגְּדוּלָּה הָרִי

שִׁיִּשְׂרָאֵל שְׁמַעוּ אֶת עֲשֶׂרֶת הַדְּבָרוֹת בְּעוֹלָם הָהָא מִן הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ, בְּהַהוּא זְמַנָּא דְאָמְרוּ יִשְׂרָאֵל נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמָע וּבְאֹתוֹ הַזְּמַן שְׂאָמְרוּ יִשְׂרָאֵל נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמָע, מִיָּד נִחְקִים מַה שְּׂכַתוֹב יִשְׁמַחוּ ה' שְׁמִים וְ"תִגַּל ה' אָרֶץ שְׁהִיתָה שְׂכַתָּה בְּעִלּוֹנִים וּבַתְּחַתּוֹנִים, כִּי זֶהוּ תְּכִלִּית הַבְּרִיאָה וְתִקְוָתָהּ.

לְבַתֵּר הוּא מְמַלֵּל עֲמַהוֹן מֵאַרְבַּע סְטָרִין וְאַחֲרָא כִּי הֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְדַבֵּר עִם יִשְׂרָאֵל מֵאַרְבַּעַת רוּחוֹת הָעוֹלָם, וְהוּא מְסַתְּפִלִין לְגַבֵּי מְזֻרַח וְהוּא שְׁמַעִין יֵת קְלָא וְהֵיוּ מְסַתְּפִלִים לְצַד מְזֻרַח וְשְׁמַעוּ קוֹלוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְלְגַבֵּי וְכֵן הֵיוּ מְסַתְּפִלִים כְּלָפִי מַעְרָב וְדָרוֹם וְצָפוֹן, הוּא שְׁמַעִין יֵת קְלָא הֵיוּ שׁוֹמְעִים אֶת קוֹלוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְכַל אַרְבַּעַת רוּחוֹת הָעוֹלָם, לְאַחֲזָאָה דְּמַכְּל אֲתֵר מְלִיל עֲמַהוֹן וְכָל זֶה עֲשֶׂה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּדִי לְהַרְאוֹתָם שְׂמַכְל מְקוֹם וּמְקוֹם דְּבַר עֲמָהּ, וְלֹא הוּא אֲתֵר לְעִילָא וְתַתָּא דְּלֹא מְלִיל עֲמַהוֹן וְלֹא הֵי מְקוֹם לְמַעְלָה וּלְמַטָּה שְׁלֹא דְבַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עֲמָהּ, כִּי לֹא נִשְׁאָר שׁוֹם מְקוֹם רַק מְדַבְּרוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא,



וְלֹא הָיָה אֲתֵר לְעִילָא וְתַתָּא דְלֹא מְלִיל עֲמַהוּן, לְאַחֲזָא (ישעיה ו ג) דְּמִלָּא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ, דְּאִיהוּ סְבִיל עֲלָאִין וְתַתָּאִין, וְאִיהוּ סְמִיךְ עִילָא וְתַתָּא וְכִרְסִיָּא יְקָרָא, וּמִלְאָכִין וְנִשְׁמָתִין, אִיהוּ סְבִיל כָּלָא, וְקָשִׁיר כָּלָא, וּמִיַּחַד כָּלָא, וְלִית מֶאֱן דְּסָמִיךְ לִיה.

בְּלִיל שְׁבוּעוֹת אֵין הִקְטָרְגִים

אֵין אוֹמֵר וְאֵין דְּבָרִים, בְּשָׁאָר מִילִין דְּעִלְמָא, דְּלֹא אֲשַׁתְּמַעוּ קָמִי מִלְכָּא קִדִּישָׁא, וְלֹא בְּעִי לְמִשְׁמַע לֹוֹן.

אָבֵל הָנִי מִלִּי, בְּכָל הָאָרֶץ יֵצֵא קָנוֹם, עֲבָדִי (דף ט ע"א) מְשִׁיחָא אֲנוּן מְלִין, מְדוּרֵי עֲלָאִי וּמְדוּרֵי תַתָּאִי, מֵאֲלִין אֲתַעֲבִידוּ רְקִיעִין, וּמֵאֲלִין אָרֶץ, מֵהֵיכָל תּוֹשְׁבֵיחָתָא.

בְּשִׁבְעוֹת שְׁבֻמַּת הֶרְחָמִים נֵצֵא מִן הַגְּלוּת

מוֹלִיךְ לִימִין מֶשֶׁה דִּדְרָגִיָּה עֲמוּדָא דְאַמְצַעִיתָא דְאִיהוּ שְׁבוּעוֹת.

מֵתוֹק מִדְּבַשׁ

כָּלֵל, כִּי בְּשִׁמְחָתוֹ לֹא יִתְעַרֵּב זֶר. (רמ"ק ומק"מ)

אָבֵל הָנִי מִלִּי הֵינְנוּ אֵלּוּ דְּבָרֵי חֲדוּשֵׁי הַתּוֹרָה, בְּכָל הָאָרֶץ יֵצֵא קָנוֹם וּמִפְרָשׁ עֲבָדִי (דף ט ע"א) מְשִׁיחָא אֲנוּן מְלִין עוֹשִׂים מִדָּה אֵלּוּ הַדְּבוּרִים, וּרְצוֹנוֹ לֹוֹמֵר הַחֲדוּשֵׁי תוֹרָה עוֹשִׂים קוֹ הַמִּדָּה, לִבְנוֹת עַל יָדָם מְדוּרֵי עֲלָאִי וּמְדוּרֵי תַתָּאִי מְדוּר הַעֲלִיּוֹן וּמְדוּר הַתַּחְתּוֹן, מְדוּר הַעֲלִיּוֹן הֵם הֶרְקִיעִים הַחֲדָשִׁים שְׂנֵבָנִים וְנִעְשִׂים עַל יְדֵי חֲדוּשִׁים שֶׁל רְזִי הַתּוֹרָה, וּמְדוּר הַתַּחְתּוֹן הֵם הָאָרְצוֹת הַחֲדָשׁוֹת שְׂנֵעִשׂוֹת עַל יְדֵי חֲדוּשִׁים שֶׁל נִגְלוֹת הַתּוֹרָה, וְכַפִּי שְׁעוֹר מַעֲלָת וְגִדְל הַחֲדוּשׁ כִּף גִּדְלָם שֶׁל הֶרְקִיעַ וְהָאָרֶץ הַנִּעְשִׂים עַל יָדָם, כִּי יֵשׁ חֲדוּשׁ הַכּוֹלֵל דְּרוּשִׁים רַבִּים וְעֲנָנִים גְּדוֹלִים, וְכַפִּי שְׁעוֹר כִּף שְׁעוֹר הֶרְקִיעַ, לִכְן צְרִיךְ קוֹ הַמִּדָּה לִנְטוֹת קוֹ כַּמָּה אַרְכּוֹ וּרְחִבּוֹ, וּמִפְרָשׁ מֵאֲלִין אֲתַעֲבִידוּ רְקִיעִין מְחֲדוּשֵׁי רְזִי תוֹרָה, נִעְשִׂים רְקִיעִים, וּמֵאֲלִין אָרֶץ וּמִנְגְלוֹת הַתּוֹרָה נִעְשׂוֹת אָרֶץ, וְהֵינְנוּ מֵהֵיכָל תּוֹשְׁבֵיחָתָא מֵאוֹתוֹ הַחֲדוּשׁ הָרָאִי לְשִׁבְחָתָא.

(הַקְדַּמַּת הַזֶּה דף ח ע"ב-ט ע"א וּבִבְיָאוּרֵינוּ כרך א עמ' קיד)

בְּשִׁבְעוֹת שְׁבֻמַּת הֶרְחָמִים נֵצֵא מִן הַגְּלוּת

מוֹלִיךְ לִימִין מֶשֶׁה לְפִי שְׁהִנְאָלָה תִּהְיֶה עַל יְדֵי מֶשֶׁה שְׁעַל יְדוֹ נִתְּנָה הַתּוֹרָה בְּיָמֵינוּ שְׁהִיא הַחֲסֵד, דִּדְרָגִיָּה עֲמוּדָא דְאַמְצַעִיתָא שְׁמִדְרָגָתוֹ הִיא בַּתְפָּאֲרַת שְׁבַעֲמוֹד הָאֲמָצִיעִי, דְּאִיהוּ שְׁבוּעוֹת שְׁהוּא כְּנִגְדַּת חַג הַשְּׁבוּעוֹת שְׁהוּא גַם כֵּן בַּתְפָּאֲרַת, שְׁבוֹ תִּהְיֶה גִמְרָה הַגְּאָלָה בְּמִהְרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן.

לְאַחֲזָא לְהִרְאוֹת דְּמִלָּא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ וְאֵין שׁוֹם מְקוֹם פְּנוּי מִמֶּנּוּ, דְּאִיהוּ סְבִיל עֲלָאִין וְתַתָּאִין כִּי הָאֵין סוֹף בְּרוּךְ הוּא נוֹשֵׂא וְסוֹבֵל הָעֲלִיּוֹנִים וְהַתַּחְתּוֹנִים, וְאִיהוּ סְמִיךְ עִילָא וְתַתָּא וְהוּא הַסּוֹמֵךְ אֶת הָעֲלִיּוֹנִים לְמַעַלָּה וְאֶת הַתַּחְתּוֹנִים לְמַטָּה, וְכִרְסִיָּא יְקָרָא וְהוּא סוֹבֵל אֶת כֹּסֶס הַכְּבוֹד שְׁהוּא עוֹלָם הַבְּרִיאָה, וּמִלְאָכִין וְאֶת הַמִּלְאָכִים שְׁהֵם בְּעוֹלָם הַיְצִירָה, וְנִשְׁמָתִין וְאֶת הַנִּשְׁמּוֹת שְׁכָכֵל עוֹלָמוֹת בְּרִיאָה יְצִירָה וְעִשְׂיָה, וְאֵמֵר כִּי אִיהוּ סְבִיל כָּלָא הָאֵין סוֹף בְּרוּךְ הוּא סוֹבֵל הַכָּל, כִּי כֻלָּם עוֹמְדִים וְקַיָּמִים מִכּחוֹ, וְקָשִׁיר כָּלָא וְהוּא מְקַשֵּׁר אֶת כָּל הָעוֹלָמוֹת הַתַּחְתּוֹנִים עִם הָעֲלִיּוֹנִים, עַל יְדֵי הַשְּׁפַע שְׁמִשְׁפִּיעַ בָּהֶם, וּמִיַּחַד כָּלָא וְהוּא מִיַּחַד אֶת כָּל הַפְּרָצוּפִים, וְלִית מֶאֱן דְּסָמִיךְ לִיה אָבֵל אֵין מִי שִׁסְמִיךְ אוֹתוֹ חֵס וְשְׁלוֹם, כִּי אֵין צְרִיךְ סִיעוּ וְסִמְךָ מִשּׁוֹם נִכְרָא שְׁבַעֲוֹלָם.

(תִּיקוּנֵי זֶהר תִּיקוּן כב דף סד ע"ב וּבִבְיָאוּרֵינוּ כרך ב עמ' שִׁיז-שִׁיח)

בְּלִיל שְׁבוּעוֹת אֵין הִקְטָרְגִים

כָּלֵל אֶת הַמְּקַטְרְגִים

אֵין אוֹמֵר וְאֵין דְּבָרִים פְּרוּשׁוֹ בְּשָׁאָר מִילִין דְּעִלְמָא בְּשָׁאָר דְּבָרִים שְׁבַעֲוֹלָם אֵין אִמֵּר וְאֵין דְּבָרִים לְמַעַלָּה, וּרְצוֹנוֹ לֹוֹמֵר אֵף עַל פִּי שְׁכָכֵל לִילָה מְקַבְּלִים לְמַעַלָּה דְּבָרֵי הַמְּקַטְרְגִים, שְׁאוּמְרִים פְּלוּנִי עֲשֵׂה כִּף וּפְלוּנִי עֲשֵׂה כִּף, אָבֵל עֲתָה בְּלִיל שְׁבוּעוֹת אֵינָם נִכְנָסִים אוֹתָם הַמְּקַטְרְגִים עַל דְּבָרוֹת בְּנֵי אָדָם, דְּלֹא אֲשַׁתְּמַעוּ קָמִי מִלְכָּא קִדִּישָׁא כִּי לֹא נִשְׁמָעִים לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ הַקְּדוֹשׁ, וְלֹא בְּעִי לְמִשְׁמַע לֹוֹן לְפִי שְׁעִכְשִׁיו אֵין הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא רוֹצֵה לְשַׁמְעֵם

וביה מארי"ך טרח"א, ביה מארי"ך קדשא בריך הוא דאיהו ארף אפים על בינוניים, וטרח בגינייהו, לקיימא (שם גר 1) וברחמים גדולים אקבצף, וביה יפקון על ידא דההוא דאתיהיב אורייתא על ידיה בשבועות, דאזיל לימינא דהיינו פסח.

בההיא זמנא (שמות טו א) אז ישיר משה, ובסכות (בראשית לג יח) ויבא יעקב שלם, שלם בגופיה, שלם בממוניה, ואסתחר בשבעה ענני יקר בגוונא דקדמיתא פד נפקו ישראל ממצרים, לקיים (מכה ז טו) כימי צאתך מארץ מצרים וגומר.

בזכות הלמוד בליל שבועות, יוציא שנתו בשלום

תיבו יקירין תיבו, ונחדש תקון דכלה בהאי ליליא, דכל מאן דאשתתף בהדה בהאי ליליא, יהא נטיר עילא ותתא כל ההיא שתא, ויפיק שתא בשלם, עלייהו כתיב (תהלים לד ח) חונה מלאך יהו"ה סביב ליראיו ויחלצם, טעמו וראו כי טוב יהו"ה. [וכו']

מתוק מדבש

בגופו שלא זמיתו הבינונים, שלם בממוניה שלם בממונו, שאז שוב לא יהיו עוד עניים ולא יסבלו עוד דחקות, ואסתחר בשבעה ענני יקר ובני ישראל יהיו מקפים בשבעה ענני כבוד, בגוונא דקדמיתא פד נפקו ישראל ממצרים כמו שהיה בראשונה כשיצאו ישראל ממצרים, שאז הקיפם הקדוש ברוך הוא בשבעה ענני כבוד, לקיים מה שכתוב כימי צאתך מארץ מצרים "ארצנו נפלאות", ורצונו לומר שהרבה נפלאות יהיו דומות בגאולה האחרונה לגאולת מצרים. (תיקוני זוהר תיקון כא דף נה ע"א, ובביאורינו כרך ב עמ' קפב-קפג)

בזכות הלמוד בליל שבועות, יוציא שנתו בשלום

תיבו יקירין תיבו, ונחדש תקון דכלה בהאי ליליא שבו חברים יקרים שבו, ונחדש תקוני וקשויי השכינה בלילה הזה, דכל מאן דאשתתף בהדה בהאי ליליא כי כל מי שמשתתף עמה בלילה הזה שהוא ליל שבועות, ואינו ישן כל הלילה אלא לומד כל הלילה, יהא נטיר עילא ותתא בזכות זה יהיה נשמר למעלה ולמטה, דהיינו שאם יגזרו עליו איזו גזרה למעלה תתבטל, וגם תהיה לו שמירה למטה שלא יוכלו להרע לו, כל ההיא שתא כל אותה השנה, עד חג השבועות הבא, ויפיק שתא בשלם ויוציא את השנה בשלום, עלייהו כתיב עליהם כתוב חונה מלאך יהו"ה סביב ליראיו ויחלצם פרוש שינצלו כל השנה מכל רע, וכתוב טעמו וראו כי טוב יהו"ה פרוש שעוד יזכו לטעום את טובות הקדוש ברוך הוא. (מק"מ רמ"ק ורא"ג)

וכן הוא הרמז של הטעמים הנזכרים לעיל, שעל ידי תקיעת "שופר" של משיח "תתהפך" ממשלת בני עשו שממשלתם "קדמה" לממשלת בני יעקב, "ויזדקפו" בני יעקב שנאמר בהם "קטנתי" וגו', "ויזדקפו" על ידי החסד שבימין הנקרא "גדול".

וביה ובמדת הרחמים שבתפארת, מארי"ך טרח"א (מרקא טפחא) ומפרש ביה מארי"ך קדשא בריך הוא בכת מדת הרחמים "מארי"ך וממתין הקדוש ברוך הוא להבינונים עד שישונו, דאיהו כי הקדוש ברוך הוא ארף אפים על בינוניים כי היו ראויים להכתב למיתה עם הרשעים, והקדוש ברוך הוא מארי"ך אפו עד שישונו, וטרח בגינייהו והוא "טרח" בשבילים שלא תהיה הגאולה בחדש תשרי במדת הדין, לקיימא לקיים בהם מה שכתוב וברחמים גדולים אקבצף, דהיינו בשבועות שבתפארת שהוא מדת הרחמים אקבצף, וביה יפקון ועל ידי מדת הרחמים יצאו מן הגלות, על ידא דההוא דאתיהיב אורייתא על ידיה בשבועות על ידי משה שנתנה התורה על ידו בשבועות, כי הוא יהיה משיח, דאזיל לימינא שהוא בתפארת ההולך ונוטה לימין, דהיינו פסח שהוא בחסד שעל ידי החסד תהיה התחלת הגאולה.

וממשיך ואמר בההיא זמנא באותו הזמן של הגאולה, אז ישיר משה שעקר השירה תהיה אז בגאולה השלמה על ידי משה, לפי שזכה להציל את הבינונים שלא זמיתו כנזכר לעיל, ואחר שגאול מן הגלות בשבועות ובסכות אחר כך בסכות יתקיים מה שכתוב ויבא יעקב שלם פרוש שיבואו בני יעקב לירושלים הנקראת סכת שלם, שלם בגופיה שלם

אמר רבי שמעון לחברייא, בני הלולא דא, כל חד מנכון יקשט קשוטא חד לכלה, אמר לרבי אלעזר בריה, אלעזר, הב נבזבזא חד לכלה, דהא למחר אסתפל (נ"א ביה) בד יעול לחופה, באנון שירין ושבחין דיהבו לה בני היכלא לקיימא קמיה.

פרשת נשא

קדשת המצוה שורה על האדם המקימה

כל פקודין דעשה, דהוו עתידין לשריא ברמ"ח אברין דיליה, כללו מתאבלין עליה, ורזא דמלה (ישעיה נ"ח) דרכיו ראיתי וארפאהו וגו' ולאבליו, מאי ולאבליו, אלין רמ"ח אברין דקא מתאבלין עליה, דאינון דיוקנא עלאה דשריא על רישיה, דבה שריא יהו"ה.

דכמה דאית דיוקנא טבא על צדיק, ומנהיג ליה לכל עובדין טבין, לזפאה ליה לעלמא

מתוך מדבש

קדשת המצוה שורה על האדם המקימה

כל פקודין דעשה כל רמ"ח מלאכים שנבראים מקיום רמ"ח מצות עשין, דהוו עתידין לשריא ברמ"ח אברין דיליה שהיו עתידין לשרות ברמ"ח אברים שלו, כי כל מצוה היא נגד אבר אחד, וכשעושה המצוה אז קדשת המצוה ההיא שורה על האבר ההוא, ומזה נעשה הצלם שהוא לבוש עליון לאדם, ועתה שנמנע ולא עשאן אז אבריו שהם הצלם שלו כללו מתאבלין עליה כלם מתאבלין עליו, ורזא דמלה וסוד הדבר הוא מה שכתוב דרכיו ראיתי וארפאהו ואנחהו, ואשלם נחמים לו ולאבליו, ומפרש מאי ולאבליו מי הם המתאבלין עליו, ואמר אלין רמ"ח אברין דקא מתאבלין עליה אלו הם רמ"ח המלאכים שהם כנגד רמ"ח אבריו המתאבלין על רע התנהגותו שגורם שנסתלקה ממנו השכינה, ועתה שחזר בתשובה הקדוש ברוך הוא מנחם את אלו הרמ"ח מלאכים, דאינון דיוקנא עלאה דשריא על רישיה שהם הצלם עליון השורה על ראשו, דבה שריא יהו"ה שבו שורה השם הוי"ה.

ומפרש ואמר דכמה דאית דיוקנא טבא על צדיק כי כמו שיש צלם טוב על ראש צדיק, ומנהיג ליה לכל עובדין טבין, לזפאה ליה לעלמא דאתי שמנהיג אותו לעשות כל מעשים טובים כדי לזכותו לעולם הבא, כך אית דיוקנא בישא על רישא דחייביא כך יש צלם רע

וזה שכתב האר"ל (בשער הכוונות בדרוש א' דשבועות) וזה לשונו, דע כי מי שלא ישן בליל שבועות כלל אפלו רגע אחד, ויהיה עוסק בתורה כל הלילה, מבטח לו שישלים שנתו, ולא יארע לו שום נזק בשנה ההיא, ולא עוד אלא שהוראת חיי האדם בשנה ההיא תלויה בענין זה, כי אם לא ישן כלל ודאי שלא ימות בשנה ההיא, עד כאן לשונו. [וכו']

אמר רבי שמעון לחברייא בליל שבועות, בני הלולא דא אתם החברים שנקראים בנים לשכינה ואתם משתתפים בשמחת השכינה, כל חד מנכון יקשט קשוטא חד לכלה כל אחד מכם יקשט איזה קשוט להפלה, ורצונו לומר שתחדש איזה חדוש בתורה, ויבזה תתן קשוט להשכינה, דהא למחר אסתפל ביה בד יעול לחופה באנון שירין ושבחין (הכי גרס הרא"ג, כי בפקדנות מטות (פמדכר לא נ) על "אלעזר וגמיר" מתרגם אונקלוס שירין ושבחין) כי למחר יסתפל הקדוש ברוך הוא פשיכנס לחפה באותם הקשויים דיהבו לה בני היכלא לקיימא קמיה שנתנו בני ההיכל להשכינה לעמד לפניו, ורצונו לומר שהקדוש ברוך הוא יסתפל בעת היחוד בהקשויטין שקשטו את השכינה כל אחד מהחברים, שעל ידי זה הם יהיו ראויים לעמד לפניו.

(הקדמת הזוהר דף ט ע"א-י ע"א ובביאורינו כרך א עמ' קכ-קלא)

דאָמי, פֿך אַיט דיוקנאַ בישאָ על רישא דחייבא, לאַנהאַגא לון בעובדין בישין, דינרתון גיהנם, ובגין דא אית הַבֿל ואית הַבֿל, אית הַבֿל טב, דאָתמר ביה (דברים ח ג) פי על כל מוצא פי יהו"ה יחיה האדם, ואית הַבֿל ביש, דאָתמר ביה (קהלת ב כו) גם זה הַבֿל ורעות רוח. וְתא חזי, בעובדין דבר נש אשתמודע פרצופא דאיהי עליה, ובפרצופא דאנפוי, הדא הוא דכתיב (ישעיה ג ט) הַפֿרת פֿניהם עֲנֵתָה בָם.

הקב"ה לַמִּלְאכִים, עַל הַשֵּׁב בַּתְּשׁוּבָה: פִּתְחוּ לוֹ אֶת שַׁעַר הָאֱהָבָה

מאן דאיהו טוב, פֿל אלין נטירין אינון לממריה, וקטיגור נעשה סניגור, ויעלון (ליה) לטוב הגנוז, ויימרון ליה, מרנא, הא בר נש טוב וצדיק ירא שמים בעי לאעלא קדמך, אָמר לָנו (תהלים קיח יט) פִּתְחוּ לִי שַׁעֲרֵי צֶדֶק אֲבֹא בָם אוֹדָה י"ה, ההוא טוב הגנוז, יימא לון, פִּתְחוּ לִי בְּהַאי תַרְעָא דֶאֱהָבָה, או בְּהַאי תַרְעָא דֶאֱהָבָה, פֿל צדיק ייעול פֿפּום דֶרְגָא דִילִיָּה, וְרָזָא דְמִלָּה (ישעיה כו ב) פִּתְחוּ שַׁעֲרֵים וִיבֹא גוֹי צַדִּיק וְגו'.

פֿען צריך לאהדרא על פֿתח התשובה, וכי מפמָה מינין איהי תשובה דעבדין בני נשא, פֿלהו טבין, אָבל לאו פֿל אפייא שוין, אית בר נש דאיהו רשע גמור פֿל ימיו, ואיהו עובר

מתוך מדבש

הם מזמנים לפקדתו לסייע לו, וקטיגור של הרשעים נעשה סניגור לצדיקים, ויעלון ליה לטוב הגנוז ומכניסים אותו לטוב הגנוז שהוא סודות התורה, ויימרון ליה, מרנא ויאמרו להקדוש ברוך הוא, אָדונינו, הא בר נש טוב וצדיק ירא שמים בעי לאעלא קדמך הרי אדם שהוא טוב וצדיק וירא שמים ורצה לבוא לפניך, אָמר לָנו זֶה הצדיק פִּתְחוּ לִי שַׁעֲרֵי צֶדֶק אֲבֹא בָם אוֹדָה י"ה, ובשערי צֶדֶק נמצא ההוא טוב הגנוז אותו טוב הגנוז, אָז יימא לון פִּתְחוּ לִי בְּהַאי תַרְעָא דֶאֱהָבָה יאמר לָהֶם הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא פִּתְחוּ לוֹ בְּשַׁעַר הַהוּא הַנִּקְרָא אֱהָבָה, שהוא בחסד, או בְּהַאי תַרְעָא דֶאֱהָבָה תשובה או באותו שער הנקרא תשובה, שהוא בפניה או במלכות [בשכינה], כי פֿל צדיק ייעול פֿפּום דֶרְגָא דִילִיָּה פֿל צדיק יפגס פֿפי המדרגה שלו, וְרָזָא דְמִלָּה וסוד הדבר הוא, מה שכתוב פִּתְחוּ שַׁעֲרֵים וִיבֹא גוֹי צַדִּיק וְגו' הרי שיש הרבה שערים. (דמשק אליעזר ומפרשים)

ואמר הרעיא מהימנא פֿען צריך לאהדרא על פֿתח התשובה עתה צריכים לחזור לדבר מענין פֿתח התשובה, וכי מפמָה מינין איהי תשובה דעבדין בני נשא וכי יש פמָה מינים בתשובה שעושים בני אדם, ומתחיל ואומר פֿלהו טבין פֿלם המה טובים, אָבל לאו פֿל אפייא שוין אָבל לא פֿל אפני התשובה הם שוים,

על ראש הרשעים, לאַנהאַגא לון בעובדין בישין, דינרתון גיהנם להנהיג אותם ולהדריכם לעשות מעשים רעים, פֿדי שִׁירְשׁוֹ גִּיהֵנָם, ובגין דא אית הַבֿל ואית הַבֿל וילכך יש הַבֿל ויש הַבֿל, ומפרש אית הַבֿל טב דאָתמר ביה יש הַבֿל טוב שגאמר בו פי על כל מוצא פי יהו"ה יחיה האדם, ואית הַבֿל ביש דאָתמר ביה ויש הַבֿל רע שגאמר בו גם זֶה הַבֿל ורעות רוח דהיינו צֶלֶם מהס"מ ששורה על הרשעים ועל אמות העולם, ומשם נמשך חיותם וקיומם, כאן תרץ מה שהקשה לעיל (פֿדף קכג עמוד ז זנאוריני עמוד עה) מאיפֿה נמשך החיות והקיום של האמות ושל הרשעים.

וְתא חזי, בעובדין דבר נש אשתמודע פרצופא דאיהי עליה ובא וראה פי במעשים של האדם נכר הפרצוף והצלם השורה עליו, ובפרצופא דאנפוי ובפרצוף פניו, שמכירים בו אלו היודעים חכמת הפרצוף (סנאָלר פֿפֿרשט יתרו), הדא הוא דכתיב זֶהוּ שְׁכֵתוֹב הַפֿרַת פֿניהם עֲנֵתָה בָם פרוש הַפֿרת פֿניהם מעידה על מעשיהם. (פֿדף קכג ע"א ברע"מ, ובביאוריני כרך יב עמ' עט-פ)

הקב"ה לַמִּלְאכִים, עַל הַשֵּׁב בַּתְּשׁוּבָה: פִּתְחוּ לוֹ אֶת שַׁעַר הָאֱהָבָה

מאן דאיהו טוב מי שהוא טוב וצדיק, פֿל אלין נטירין אינון לממריה פֿל אלו השומרים אפלו מלאכי חבלה

על פמה פקודין דלא תעשה, ומתחרט ומודה עליהו, ולבתר פן לא עבד לא טב ולא פיש, לדא ודאי ימחול ליה קדשא בריה הוא, אבל לא דינפה לתשובה עלאה.

אית בר נש לבתר דייתוב מחטאיו ומתפפר ליה, איהו אזיל בדרך מצוה, ומתעסק בכל פחו בדחילו ורחימו דקדשא בריה הוא, דא זכי לתשובה תתאה דאתקרי ה', ודא איהו תשובה תתאה.

ואית בר נש, לבתר דמתחרט מחובוי ויעביד תשובה, ויתעסק באורייתא בדחילו ורחימו דקדשא בריה הוא, ולא על מנת לקבל פרס, דא זכי לאת ו', ואיהו פן י"ה, ועל שמיא אתקרי בינה, ודא גרים דתשוב ו' לגבי ה', ומלת תשובה פך היא, תשב ו' לה'.

מתוק מדבש

לתשובה תתאה דאתקרי ה' זה זוכה לתשובה תתונה הנקראת ה' שהיא סוד המלכות [השכינה], ומסיק ואומר ודא איהו תשובה תתאה וזו היא תשובה תתונה, וזוכה על ידי זה שתשרה עליו נפש ממלכות.

ואית בר נש לבתר דמתחרט מחובוי ויעביד תשובה ויש אדם שאחר שנתחרט על עונותיו ועושה תשובה עלאה, ויתעסק באורייתא בדחילו ורחימו דקדשא בריה הוא הוא עוסק בתורה ביראה ובהבנה להקדוש ברוך הוא, ולא על מנת לקבל פרס, דא זכי לאת ו' זה זוכה לאת ו' של השם הוי"ה, דהיינו שגורם שישרה עליו רוח מזעיר אנפין, ואיהו פן י"ה והוא פן י"ה, ועל שמיא אתקרי בינה ועל שמו נקראת בינה, שהיא אותיות ב"ן י"ה, ודא גרים דתשוב ו' לגבי ה' וזה גורם שתשוב ותתיחד ו' דבחינת התפארת עם ה' של המלכות, ומלת תשובה פך היא, תשב ו' לה'.

(דף קכג ע"א ברע"מ, ובביאורינו כרך יב עמ' פכ-פד)

כי אית בר נש דאיהו רשע גמור כל ימיו יש אדם שהיה רשע גמור כל ימיו, ואיהו עובר על פמה פקודין דלא תעשה והוא עבר על כמה מצות לא תעשה, ומתחרט ומודה עליהו ועתה מתחרט ומתודה עליהם, ולבתר פן לא עבד לא טב ולא פיש ואחר כך אינו עושה לא טוב ולא רע לבני אדם, כלומר שאינו עוסק בצדקה וחסד, לדא ודאי ימחול ליה קדשא בריה הוא לזה ודאי ימחול לו הקדוש ברוך הוא מאחר ששב מחטאיו, אבל לא דינפה לתשובה עלאה אבל לא הגיע לזה שיוזכר לתשובה עליונה, וגם לתשובה תתאה אינו זוכה בשלמות פדלקמן.

אית בר נש לבתר דייתוב מחטאיו ומתפפר ליה ויש אדם שאחר ששב מחטאיו ונתפפר לו, איהו אזיל בדרך מצוה הוא הולך בדרך מצוה לעשות צדקה וחסד, ומתעסק בכל פחו בדחילו ורחימו דקדשא בריה הוא ועוסק בכל פחו ביראה ובאהבה להקדוש ברוך הוא, אבל כל מעשיו הוא על מנת לקבל פרס, דא זכי

שבת רא שירתא

הבעל שם טוב ראה את כל העולם כולו בספר הזוהר

במק"מ מעוזבו היה סודו גדול, והוא היה מאותן אנשים שהיו עדיין נגד הבעש"ט וזיהו להסוחר הג"ל בן יחיד חכם ומופלג בלימוד ובשאר המעלות, והיה נוסע לברעסלוי בשכיל סחורה ודרכו היה להתעכב בנסיעה כזו ארבע שבועות, פעם אחת נתעכב יותר מעשרה שבועות ולא היה ממנו שום ידיעה כלל, ונצטערו הוריו מאוד על זה, והיו ברכות הימים והאלצהו אשתו מאוד ללכת להבעש"ט, והוכרח לעשות רצון אשתו והלך בערב שבת קודש להבעש"ט ואמר: רבינו, זה יותר מעשרה שבועות שנסע בני יחיד לברעסלוי ואין לי שום ידיעה ממנו מיד צוה הבעש"ט שיביאו לו 'ספר הזוהר' ופתח אותו וראה והשיב לו, בנך הוא בעז"ה בחיים ושלום ושבת זה ישובת בכפר סמוך לעירנו, ולא האמין לדבריו, כי איך יכול להיות שישבות בנו בכפר הסמוך ולא יבוא לביתו לשבת כל באמת כך היה המעשה, שנשברה העגלה כמה פעמים בדרך, ובא ברגליו לכפר הג"ל בחצי הליילה של שבת, ותיכף כמוצאי שבת קודש בא לביתו ואז ראה הסוחר למפרע כי כל דברי הבעש"ט נכונים וצודקים, והלך להבעש"ט וביקש ממנו מחילה היות שדיבר עליו לשון הרע, וסיפר לו כל המעשה אמר לו הבעש"ט, שוטה, הלא האור שברא הקב"ה בששת ימי בראשית היה האדם מכיט בומסוף העולם ועד סופו, וגזוז לצדיקים לעתיד לבא, וזיכין גזוז בטורה, ולכן כשאני פותח את ספר הזוהר אני רואה את כל העולם כולו ולא אשנה בראיה בעזרת השם. (שכזי הבעש"ט)

לקבלת העלון מירי שבע ייש לשלוח אימייל בכתובת:
3022233@gmail.com

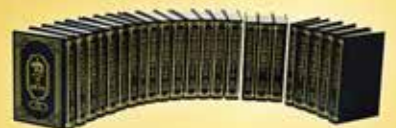
הזוהר הקדוש ע"פ "מתוק מדבש" הפירוש הנפלא שהתקבל בכל תפוצות ישראל



פורמט כיס
"ובלכתך בדרך"
מהדורת ר' יוסף צבי
בערנער
(cm 16.5/11.5)



פורמט רגיל (cm 24/17)



פורמט בינוני - מהדורת ר' הערשל וועבער
(cm 17/12)